

Nieuwsbrief OR Updates 2026-13

Nummer 13, 2026

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:912](#) 12-06-2026

Direct en indirect bestuurder van Financiële Participaties Amsterdam N.V./Bank Degroef Petercam N.V.

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2026:1657](#) 25-06-2026

Faillissement bestuurders vernietigd omdat verschuldigde bedragen w.o. voorschot boedeltekort op derdengeldrekening advocaat zijn gestort

[Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:1473](#) 26-05-2026

Afwijzing uittredings- en enquêteverzoek. Uittredingsverzoek is geen algemeen uittreedrecht. Algemene overwegingen OK over samenloop enquête- en geschillenprocedure en voorzieningen in beide procedures. Met wenk

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:3220](#) 19-05-2026

Vertegenwoordiging maatschap

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:1171](#) 21-04-2026

Afwijzing verbodenverklaring stichting

[Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:743](#) 19-03-2026

Enquête FNV; afwijzing verzoek onmiddellijke voorzieningen; geen uitspraak over bevoegdheid verzoeker

[Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:884](#) 06-03-2026

Uitstoting bij 50/50-patstelling: houding in conflict en personeelsdraagvlak zijn doorslaggevend. Met wenk.

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:7443](#) 29-06-2026

Ontslagen bestuurder/Stichting Nederlands Fotomuseum

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2026:3457](#) 17-06-2026

Wevers q.q./Bestuurders zorgonderneming

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2026:3354](#) 16-06-2026

Zwiers q.q./LeiONT Groep

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:3435](#) 03-06-2026

Geen bestuurdersaansprakelijkheid jegens werknemer na turboliquidatie

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:6788](#) 27-05-2026

Zienswijze oplegging bestuursverbod

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2026:3431](#) 21-04-2026

Ontslagen bestuurder/Delco Europe B.V.

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:6388](#) 18-03-2026

Bestuurdersaansprakelijkheid na schending administratie- en publicatieplicht

RECHTSPRAAK

Afwijzing verbodenverklaring stichting

Deze zaak betreft het hoger beroep van het OM tegen de afwijzing door de rechtbank van het verzoek om een stichting op grond van artikel 2:20 BW verboden te verklaren en te ontbinden wegens eerdere facilitering van een criminele organisatie. Het hof oordeelt, evenals de rechtbank, dat het wettelijke vermoeden van strijd met de openbare orde is weerlegd en dat een verbod en ontbinding niet noodzakelijk zijn.

Verweerster ('de Stichting') was eigenaar van een clubhuis dat zij ter beschikking stelde aan de Haarlemse afdeling van de Hells Angels. Daarnaast hield zij een bankrekening aan die door deze afdeling werd gebruikt. Het clubhuis werd in 2017 op last van de burgemeester gesloten en op de bankrekening werd beslag gelegd. De Stichting werd vervolgens onherroepelijk veroordeeld wegens deelname aan een criminele organisatie met een geweldsoogmerk. Het clubhuis werd verbeurdverklaard.

In eerste aanleg heeft het OM de rechtbank verzocht om de Stichting verboden te verklaren en te ontbinden op grond van artikel 2:20 BW. Daarnaast verzocht het OM onder meer om voorlopige voorzieningen, benoeming van een vereffenaar, uitkering van een eventueel liquidatieoverschot aan de staat en een bestuursverbod voor enkele betrokken bestuurders. De rechtbank wees deze verzoeken af. Volgens de rechtbank stond wel vast dat de vroegere werkzaamheid van de Stichting tot geweld had geleid, zodat op grond van artikel 2:20 lid 3 BW werd vermoed dat die werkzaamheid in strijd was met de openbare orde. De Stichting had dit vermoeden echter voldoende weerlegd.

In hoger beroep verzoekt het OM nogmaals om verbodenverklaring van de Stichting, nu de werking van de Stichting nog steeds in strijd zou zijn met de openbare orde. De Stichting voert hiertegen aan dat het bewijsvermoeden van artikel 2:20 lid 3 BW alleen kan worden toegepast wanneer sprake is van actuele of toekomstige werkzaamheden die tot geweld kunnen leiden. Het hof verwerpt dit standpunt. Voor het ontstaan van het vermoeden is voldoende dat vaststaat dat de werkzaamheid van de rechtspersoon tot geweld heeft geleid. Het is vervolgens

aan de rechtspersoon om het vermoeden te weerleggen. Het tijdsverloop sinds de gewelddadige werkzaamheid kan daarbij wel een rol spelen.

Vervolgens beoordeelt het hof of de Stichting voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat een verbod en ontbinding niet langer noodzakelijk zijn. Het hof benadrukt dat bij een verbodenverklaring en ontbinding grote terughoudendheid moet worden betracht, omdat daarmee de vrijheid van vereniging uit artikel 8 Grondwet en art 11 EVRM wordt beperkt. Een verbod is slechts gerechtvaardigd wanneer sprake is van een daadwerkelijke en ernstige aantasting van fundamentele rechtsbeginselen en een verbod in een democratische samenleving noodzakelijk en proportioneel is.

Volgens het hof heeft de Stichting sinds 2017 geen werkzaamheden meer verricht die tot strafrechtelijke veroordeling hebben geleid. Zij kan die werkzaamheden bovendien niet hervatten, omdat het clubhuis is verbeurdverklaard, de bankrekening is bevroren en de Hells Angels in Nederland verboden en ontbonden zijn. Ook is niet gebleken dat de Stichting betrokken was bij de Hardliners MC of na 2017 andere criminele activiteiten heeft verricht.

De omstandigheden dat de Stichting zich in de strafprocedure heeft verdedigd, zich heeft bemoeid met de verkoop van het clubhuis, nog bestuurders met een Hells Angels-verleden heeft gehad en pas later bestuurs- en statutenwijzigingen heeft doorgevoerd, zijn volgens het hof onvoldoende om een voortdurende betrokkenheid bij de verboden organisatie aan te nemen. Het OM heeft evenmin voldoende concreet gesteld dat de Haarlemse afdeling van de Hells Angels nog actief is of dat de Stichting activiteiten verricht om deze organisatie in stand te houden.

De vrees van het OM dat een toekomstige verkoopopbrengst in handen van voormalige Hells Angels komt en voor criminele activiteiten wordt gebruikt, acht het hof begrijpelijk. Deze vrees berust echter op een mogelijk scenario en wordt niet ondersteund door concrete aanwijzingen voor een reëel en ernstig risico. Dat is onvoldoende om de vrijheid van vereniging te beperken. De Stichting heeft daarom het vermoeden van artikel 2:20 lid 3 BW voldoende weerlegd. Aan het vereiste van artikel 2:20 lid 1 BW voor verbodenverklaring en ontbinding is niet voldaan.

Het hof bekrachtigt de beschikking van de rechtbank.

T.M. Goudzwaard, juli 2026

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 21-04-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:1171

Zaaknummer: 200.356.173

Rechters: J. van der Kraan, M.M.M. Tillema en J.M. van den Berg

Advocaten: E. Bongers

Wetsartikelen: 2:20 lid 1 BW en 2:20 lid 3 BW

RECHTSPRAAK

Afwijzing uittredings- en enquêteverzoek.

Uittredingsverzoek is geen algemeen uittreedrecht.

**Algemene overwegingen OK over samenloop enquête- en geschillenprocedure en voorzieningen in beide procedures.
Met wenk**

De OK wijst het uittredingsverzoek en het enquêteverzoek van een minderheidsaandeelhouder en voormalig werknemer van een vennootschap af. Zij was niet verplicht tot de aandeelhoudersovereenkomst toe te treden en wist bij toetreding dat de grootaandeelhouder controlerende zeggenschap had. De grootaandeelhouder en de vennootschap hebben eenzijdig hun concurrentie- en relatiebedingen beperkt tot 26 met naam genoemde klanten. Die beperking leidt tot het oordeel dat de bedingen alleszins redelijk zijn, gezien het belang van de vennootschap om haar klantenbestand te beschermen. De OK splitst de samenhangende vorderingen over de resterende bedingen af naar de kantonrechter. De OK komt in de beschikking bovendien met een aantal relevante overwegingen in algemene zin over de samenloop van de enquête- en geschillenprocedure en de maatstaf van de onmiddellijke respectievelijk voorlopige voorzieningen in beide procedures. Zij overweegt onder meer dat voor zover een verzoeker, verweerder of belanghebbende in de geschillenprocedure de OK in staat wenst te stellen een andere voorziening te treffen dan die waarom is verzocht, het niet nodig is een specifiek daarop gericht enquêteverzoek te doen. Met wenk.

Partijen

De volgende partijen zijn betrokken bij de procedure: [verzoekster], minderheidsaandeelhouder en voormalig werknemer, als verzoekster tegen In Domo Consulting B.V. ('In Domo'), de vennootschap, en Russel Square Holding B.V. ('Russel Square'), de grootaandeelhouder (indirect gehouden door WPP), als verweersters. In Domo en Russel Square hebben ieder een zelfstandig tegenverzoek ingesteld.

Feiten

In Domo is een marketingadviesbureau. WPP houdt via Russel Square indirect 56% van de aandelen in In Domo. Verzoekster is op 1 januari 2021 bij In Domo in dienst getreden en heeft op 22 november 2021 een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd gesloten. Deze bevat een relatiebeding: verzoekster mag gedurende een jaar na uitdiensttreding niet direct of indirect werkzaam zijn voor of ten behoeve van klanten van In Domo.

In juni 2025 verworft verzoekster ruim 10% van de aandelen in In Domo. Zij treedt daarvoor toe tot de bestaande aandeelhoudersovereenkomst ('de Overeenkomst') uit 2020. De Overeenkomst bevat onder meer een relatiebeding (art. 17.1) dat, kort gezegd, geldt gedurende 24 maanden na een door Russel Square nader te bepalen 'Relevant Date'. Ook bevat de Overeenkomst een bepaling (art. 16.1) die Russel Square gedurende vijf jaar na sluiten van de Overeenkomst verplicht geen onzakelijke transacties met WPP-groepsvennootschappen of derden toe te staan. Bij toetreding van verzoekster wordt een nieuw concurrentiebeding (art. 17.3B) toegevoegd. Deze verbiedt verzoekster om, bij het ontbreken van toestemming van Russel Square, diensten te verrichten die concurreren met die van groepsvennootschappen.

In het najaar van 2025 besluit verzoekster In Domo te verlaten om een eigen marketingadviesbureau te beginnen en zij bevestigt haar ontslag. Er ontstaan vervolgens vanaf eind november 2025 fricties over onder meer de reikwijdte van de concurrentie- en relatiebedingen. Verzoekster biedt haar aandelen aan Russel Square aan, die daarin niet is geïnteresseerd. Overleg biedt geen uitkomst.

Bij brief van 12 maart 2026 beperkt Russel Square eenzijdig en onvoorwaardelijk de reikwijdte van de bedingen: zij doet afstand van het non-concurrentiebeding (art. 17.3B), beperkt de definitie van 'Clients' in het relatiebeding (art. 17.1) tot 26 met naam genoemde klanten, en stelt de Relevant Date op 1 januari 2026. Bij brief van 13 maart 2026 beperkt In Domo het relatiebeding in de arbeidsovereenkomst tot dezelfde 26 cliënten.

Stellingen partijen

Verzoekster stelt het volgende: (i) de relatie- en concurrentiebedingen belemmeren haar structureel; (ii) zij is zonder juridische bijstand tot de Overeenkomst toegetreden terwijl In Domo en Russel Square wel werden bijgestaan; (iii) niemand is bereid haar aandelen over te nemen; (iv) zij kan geen invloed op het beleid uitoefenen en Russel Square gebruikt haar overheersende positie in strijd met het vennootschapsbelang van In Domo; (v) Russel Square/WPP als gelieerde partij kan op onzakelijke voorwaarden activa aan In Domo onttrekken; (vi) de bescherming van artikel 16.1 van de Overeenkomst is na vijf jaar vervallen; (vii) de informatievoorziening aan minderheidsaandeelhouders schiet tekort; en (viii) de concurrentiebedingen zijn nietig wegens strijd met artikel 101 VWEU en artikel 6 Mw. In Domo en Russel Square betwisten dit gemotiveerd en wijzen erop dat verzoekster uit vrije wil is toegetreden en dat de bedingen inmiddels eenzijdig zijn beperkt tot 26 met naam genoemde klanten.

Verzoekster verzoekt de OK onder meer de relatie- en concurrentiebedingen bij wijze van voorlopige of onmiddellijke voorziening te schorsen en in de hoofdzaak nietig te verklaren, Russell Square en/of In Domo te bevelen de aandelen van verzoekster over te nemen tegen een door de OK te bepalen prijs en een enquête te gelasten naar het beleid en de gang van zaken van In Domo.

Oordeel

De OK wijst de verzoeken af. Verzoekster was niet verplicht te participeren en wist dat Russel Square destijds controlerend meerderheidsaandeelhouder was en dat die controle niet was ingeperkt. Daarnaast had het op haar weg gelegen zich te laten adviseren. Door de beperking tot 26 klanten ziet de OK het relatiebeding als alleszins redelijk. In Domo heeft een gerechtvaardigd belang bij bescherming van haar klantenbestand. Het beroep op nietigheid wegens strijd met artikel 101 VWEU/artikel 6 Mw is onvoldoende concreet onderbouwd en die vraag is voorbehouden aan de civiele rechter. Dat artikel 16.1 is vervallen doet niet af aan de bescherming die minderheidsaandeelhouders ontleen aan artikel 2:8 en 2:239 lid 6 BW. Bovendien heeft verzoekster onvoldoende feitelijk gesteld dat daadwerkelijk activa worden onttrokken. Ook de omstandigheden dat niemand haar aandelen wil kopen en de verhoudingen zijn verzuurd, kunnen niet bijdragen aan toewijzing. De geschillenregeling behelst geen algemeen uittreedrecht voor werknemers/aandeelhouders die op eigen initiatief ontslag nemen.

Ten aanzien van het enquêteverzoek oordeelt de OK dat onenigheid over een onverwacht vertrek op zichzelf niet genoeg is voor twijfel aan een juist beleid. Iedere rechtspersoon is vrij haar organisatie naar eigen inzicht in te richten (ECLI:NL:HR:2018:652, HR Boskalis/Fugro). Het is niet onredelijk dat aan Russel Square als meerderheidsaandeelhouder

zeggenschapsrechten toekomen, en het argument van verzoekster dat sprake is van strijd met het vennootschapsbelang van In Domo doordat rekening wordt gehouden met het WPP-groepsbelang is onvoldoende concreet onderbouwd. Dat gedurende de eerste maanden van het aandeelhouderschap geen algemene vergadering is gehouden, is normaal en verzoekster heeft zelf niet gereageerd op mails die om opmerkingen vroegen. Ten aanzien van de mededingingsrechtelijke klacht is voor artikel 17.3B afstand van recht gedaan en is de reikwijdte van artikel 17.1 materieel en temporeel aanzienlijk beperkt. Voor het overige is de vraag naar nietigheid voorbehouden aan de civiele rechter.

Nu beide hoofdverzoeken worden afgewezen, bestaat evenmin grond voor onmiddellijke of voorlopige voorzieningen. De OK merkt in algemene zin op dat de maatstaven voor beide type voorzieningen niet veel uit elkaar lopen. Voor onmiddellijke voorzieningen in de enquêteprocedure geldt de maatstaf van ECLI:NL:HR:2014:1652 (HR Novero). Voor voorlopige voorzieningen in de geschillenprocedure geldt of het noodzakelijk is, vooruitlopend op de uitkomst, ordemaatregelen te treffen op basis van een weging van alle omstandigheden en belangen (ECLI:NL:GHAMS:2023:583). De OK is bevoegd andere voorzieningen te treffen dan waarom is verzocht, mits dit voldoende gemotiveerd wordt en niet ingaat tegen de strekking of kenbare bedoeling van het verzoek (zie ECLI:NL:HR:2002:AE8338 en ECLI:NL:HR:2007:AZ8210). Voor zover een partij de OK in staat wil stellen een andere voorziening te treffen dan verzocht, is daarvoor geen specifiek daarop gericht enquêteverzoek nodig.

Wenk

De OK wijst het uittredingsverzoek en het enquêteverzoek van verzoekster af. Deze beschikking illustreert de grenzen van de wettelijke geschillenregeling. Die biedt geen algemeen uittreedrecht voor een minderheidsaandeelhouder/werknemer die op eigen initiatief vertrekt. Daarbij biedt een eenzijdige beperking van een relatie- en/of concurrentiebeding een grond om een eerder te ruim beding redelijk te maken. De uitspraak geeft verder aan dat de OK buiten het verzochte om een andere (onmiddellijke of voorlopige) voorziening mag treffen.

M.P. Brintjes, juli 2026

Instantie: Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 26-05-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:1473

Zaaknummer: 200.364.969/01 OK

Rechters: J.M. de Jongh, A.W.H. Vink, A. van Hees, M.J.R. Broekema en M.J.J. van Prooijen

Advocaten: M. Malycha, J.L. van Schouten, T.S.F. Hautvast, N.S.O. Meuwissen en B.M. van den Biggelaar

Wetsartikelen: 2:345 BW, 2:343 BW, 2:349a lid 2 BW, 2:338 lid 3 BW en 2:336a lid 6 en 7 BW

RECHTSPRAAK

Uitstoting bij 50/50-patstelling: houding in conflict en personeelsdraagvlak zijn doorslaggevend. Met wenk.

Deze beschikking van de OK betreft een geschil in het kader van de wettelijke geschillenregeling (art. 2:336a BW), waarin twee 50%-aandeelhouders/bestuurders van een besloten vennootschap over en weer elkaars uitstoting vorderen. De kern van de beslissing is dat de OK, nadat partijen ter zitting overeenstemming hebben bereikt over de prijs en overige overdrachtsvoorwaarden, beslist wie moet vertrekken. De OK oordeelt dat aandeelhouder 1 haar aandelen moet overdragen aan aandeelhouder 2. Met wenk.

Feiten en uitgangspunten

De besloten vennootschap houdt zich bezig met de fabricage en installatie van industriële smeersystemen, de vervaardiging van meet- en controle-instrumenten, en een groothandel in industriële machines en werktuigen. Er zijn zeven werknemers in loondienst. De twee aandeelhouders zijn persoonlijke holdings. Sinds juli 2024 houdt elk van hen 50% van de aandelen en vormen zij gezamenlijk het bestuur, ieder zelfstandig vertegenwoordigingsbevoegd. Zij hebben destijds ieder € 200.000 betaald voor hun aandelenpakket. De achtergronden van de bestuurders verschillen wezenlijk. Indirect bestuurder B, verbonden via Aandeelhouder 2, is in 2016 bij de vennootschap in dienst getreden als monteur en draagt de titel 'technisch directeur'; hij heeft een technische achtergrond en geen administratieve expertise. Indirect bestuurder A, verbonden via Aandeelhouder 1, is in 2022 in dienst getreden als commercieel medewerker en voert de titel 'commercieel directeur'. Beiden vertrouwden voor administratieve en financiële zaken in hoge mate op de interne financieel controller en de externe accountant. De belangen van partijen zijn spiegelbeeldig: beide aandeelhouders willen de vennootschap voortzetten zonder de ander, maar tegen de laagst mogelijke prijs voor het aandelenpakket van de vertrekkende partij.

De OK gaat uit van de volgende feitelijke vaststellingen die het geschil kaderen: Ten eerste staat vast dat de verhoudingen ernstig en duurzaam zijn verstoord; beide partijen zijn het daarover eens. Ten tweede heeft de vennootschap op het moment van de uitspraak geen liquiditeitsproblemen meer en behaalt zij een resultaat na belastingen over 2025 van ca. € 94.000, aanzienlijk meer dan de ca. € 20.000-21.000 over 2023 en 2024. Ten derde is niet gebleken van een statutaire of voldoende concrete informele taakverdeling die de verantwoordelijkheid voor de administratieve en financiële problemen exclusief bij Aandeelhouder 2 legt. Ten vierde staat onweersproken vast dat vijf van de zeven werknemers waarschijnlijk zullen vertrekken indien Aandeelhouder 1 de vennootschap zonder Aandeelhouder 2 voortzet.

Belangrijke overwegingen

De OK komt tot het oordeel dat Aandeelhouder 1 in overwegende mate verantwoordelijk is voor het creëren van een klimaat waarin samenwerking onmogelijk werd. De volgende elementen zijn bepalend. Ten eerste de ongegronde aansprakelijkstelling. In het licht van de gedeelde bestuursverantwoordelijkheid voor de administratieve en financiële problemen valt niet in te zien dat Aandeelhouder 1 redelijkerwijs het belang van de vennootschap kon dienen door een mediation-voorstel af te wijzen en vervolgens Aandeelhouder 2 aansprakelijk te stellen voor € 100.000 op kosten van de vennootschap. De aansprakelijkstelling werd als 'zonder goede grond verzonden' aangemerkt en heeft tot aanzienlijke advocaatkosten van ca. € 23.000 geleid terwijl voorzienbaar was dat de verhoudingen daardoor zouden verslechteren. Ten tweede het afwijzen van verzoeningsinitiatieven. Aandeelhouder 1 heeft zowel het mediation-voorstel als het latere voorstel van de advocaat van Aandeelhouder 2 om een taakverdeling te formaliseren en een aandeelhoudersovereenkomst te sluiten niet positief beantwoord. Ten derde het draagvlak onder het personeel. Onweersproken is dat vijf van de zeven werknemers waarschijnlijk zullen vertrekken als Aandeelhouder 1 zonder Aandeelhouder 2 de vennootschap voortzet. Meerdere (ex-)werknemers hebben verklaard dat het gedrag van Aandeelhouder 1 op de werkvloer veel spanning veroorzaakt.

Beslissing

Het verzoek van Aandeelhouder 2 wordt toegewezen. Aandeelhouder 1 wordt veroordeeld haar aandelen over te dragen aan Aandeelhouder 2 tegen betaling van € 220.000, binnen twee weken na betekening. Daarnaast wordt aan Aandeelhouder 1 en Indirect bestuurder A een concurrentieverbod opgelegd voor de duur van één jaar na overdracht ten aanzien van vijf met name genoemde leveranciers en klanten, op straffe van een dwangsom van € 25.000 per overtreding met een maximum van € 250.000. Aandeelhouder 1 wordt in de proceskosten veroordeeld ten bedrage van € 4.721.

Wenk

Deze uitspraak illustreert enkele belangrijke lessen voor de praktijk van de geschillenregeling bij twee 50%-aandeelhouders/bestuurders:

1. Bij wederzijdse uitstotingsverzoeken in een patstelling beslist de OK wie moet vertrekken op basis van het vennootschapsbelang, waarbij het draagvlak bij personeel en de houding ten aanzien van conflictoplossing zwaar meewegen;
2. Het eenzijdig escaleren van een conflict, met name door het inschakelen van een advocaat op kosten van de vennootschap voor een aansprakelijkstelling van de medebestuurder, terwijl een mediation-voorstel op tafel ligt, werkt sterk in het nadeel van de escalerende partij; en
3. Een beroep op interne taakverdeling slaagt niet zonder statutaire basis of ten minste duidelijke en concrete afspraken; het beginsel van collegiaal bestuur (art. 2:9 BW) prevaleert.

C. Stukker, juli 2026

Instantie: Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 06-03-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:884

Zaaknummer: 200.362.640/01 OK

Rechters: A.P. Wessels, A.W.H. Vink, M.J.R. Brons, P.G. Boumeester en S. ten Have

Advocaten: T.J. Teggelaar en J.F.M. Kappe

Wetsartikelen: 2:336a BW

RECHTSPRAAK

Bestuurdersaansprakelijkheid na schending administratie- en publicatieplicht

De rechtbank oordeelt dat de (middellijk) bestuurders aansprakelijk zijn voor het boedeltekort, omdat niet is voldaan aan de administratie- en publicatieplicht. Het verweer van een van de bestuurders dat het faillissement is veroorzaakt door het handelen van een medebestuurder slaagt niet, nu bestuurders in beginsel collectief verantwoordelijk zijn voor een behoorlijke taakvervulling.

In deze zaak heeft de curator de (middellijk) bestuurders van een failliet koeriersbedrijf aansprakelijk gesteld voor het boedeltekort op grond van artikel 2:248 BW. Een van de bestuurders heeft verweer gevoerd en aangevoerd dat het faillissement was veroorzaakt doordat zijn medebestuurder zonder zijn medeweten bedrijfsactiviteiten, personeel, voertuigen, onderhanden werk en een creditsaldo had overgeheveld naar een andere vennootschap.

De rechtbank stelt vast dat de jaarrekening over 2020 te laat is gedeponereerd, zodat niet is voldaan aan de verplichtingen uit artikel 2:394 BW. Daarnaast voldoet de administratie niet aan de eisen van artikel 2:10 BW. In de administratie ontbreken onder meer de overeenkomsten met opdrachtgevers, facturen die ten grondslag liggen aan diverse betalingen en de aandeelhoudersbesluiten die ten grondslag lagen aan de managementovereenkomsten en de verhoging van de managementvergoedingen. Hierdoor was de administratie niet zodanig ingericht dat snel inzicht kon worden verkregen in de rechten en verplichtingen van de vennootschap.

De rechtbank overweegt dat daardoor vaststaat dat het bestuur zijn taak onbehoorlijk heeft vervuld en wordt vermoed dat deze onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak van het faillissement is geweest. Het beroep op disculpatie slaagt niet. Het was aan de bestuurder om adequaat zicht te houden op de gang van zaken binnen de vennootschap. Gesteld noch gebleken is dat hij daartoe maatregelen had getroffen of dat hij niet nalatig is geweest in het

treffen van maatregelen om de gevolgen van het onbehoorlijk bestuur af te wenden. De rechtbank verklaart voor recht dat de bestuurders hun taak kennelijk onbehoorlijk hebben vervuld en dat die onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak van het faillissement is geweest.

N. Gamliël, juli 2026

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 18-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:6388

Zaaknummer: C/10/702715 / HA ZA 25-557

Rechters: B.J.M.P. Cremers

Advocaten: E. Husta en L. Hennink

Wetsartikelen: 2:248, 2:10 en 2:394

RECHTSPRAAK

Zienswijze oplegging bestuursverbod

Andere rechtspersonen waarvan gedaagde bestuurder is, worden in de gelegenheid gesteld een zienswijze in te dienen. Gedaagde kan de andere rechtspersonen daarbij vertegenwoordigen, omdat hij de enige bestuurder is van deze rechtspersonen.

Een faillissementscurator heeft op grond van artikel 106a Fw een bestuursverbod gevorderd. Omdat de curator de rechtbank niet had geïnformeerd van welke andere rechtspersonen de gedaagde bestuurder of commissaris was, is de curator in de gelegenheid gesteld dat alsnog te doen (zie OR 2026-0102).

De curator heeft de rechtbank laten weten dat de gedaagde van twee andere rechtspersonen bestuurder was. Deze rechtspersonen worden in de gelegenheid gesteld een zienswijze te geven over het gevorderde bestuursverbod en zich uit te laten over de mogelijkheid van de rechtbank om tijdelijk een of meer bestuurders aan te stellen.

De rechtbank overweegt nog dat rechtspersonen bij het geven van de zienswijze niet kunnen worden vertegenwoordigd door de bestuurder jegens wie het bestuursverbod is gevorderd (106c lid 2 Fw), tenzij deze persoon de enige bestuurder is. Dat doet zich hier voor, zodat gedaagde zelf namens de andere rechtspersonen een zienswijze kan indienen.

H.J. de Kloe, juli 2026

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 27-05-2026

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:6788

Zaaknummer: C/10/701956 / HA ZA 25-528

Rechters: B. van Velzen

Advocaten: M.M.E. van Veen-Oudenaarden en P. Geervliet

Wetsartikelen: 106a Fw en 106c Fw

RECHTSPRAAK

Zwiers q.q./LeiONT Groep

Een failliete dochtervennootschap heeft een vordering op de moedervennootschap uit hoofde van een rekening-courant. Het beroep van de moeder op verrekening slaagt niet, omdat niet is voldaan aan het wederkerigheidsvereiste. De rechtbank spreekt het faillissement uit en stelt de curator van de dochter aan tot curator van de moeder.

De curator van een failliete dochtervennootschap vraagt het faillissement aan van de moeder. De curator stelt dat de dochter een vordering uit hoofde van een rekening-courant heeft, die volgens de laatst gedeponeerde jaarrekening over 2022 bijna € 1,5 miljoen bedraagt. Als steunvordering worden een vordering van de accountant van € 23.000 en een vordering van de hypotheekhouder van het onroerend goed van de moeder die een executievordering heeft aangekondigd aangevoerd.

De moeder stelt dat zij schulden van de dochter mag verrekenen op grond van een gesloten clearingsovereenkomst. Na verrekening heeft de moeder nog een vordering op de failliete dochter. Ook stelt de moeder dat zij niet in de faillissementstoestand verkeert, maar tijdelijke liquiditeitsproblemen heeft omdat verkochte percelen nog niet zijn geleverd terwijl daarover een bodemprocedure loopt.

De rechtbank overweegt dat de moeder geen beroep kan doen op verrekening, omdat zij vorderingen heeft op andere groepsvennootschappen, maar niet op de failliete dochter. Daarom is niet voldaan aan het wederkerigheidsvereiste. Hoe dit zich verhoudt tot de clearingsovereenkomst, en of in deze overeenkomst de mogelijkheid tot verrekening in groepsverband is geregeld, blijkt niet uit de uitspraak. Kennelijk is een dergelijke verruiming van het wederkerigheidsvereiste niet overeengekomen. De rechtbank oordeelt ook dat de moeder in de faillissementstoestand verkeert, nu zij door haar liquiditeitsproblemen is opgehouden te betalen.

De curator van de dochter wordt ook aangesteld als curator van de moeder. De stelling van de moeder dat zij weinig vertrouwen heeft in de curator is niet onderbouwd en ook niet

doorslaggevend voor het antwoord op de vraag wie als curator wordt aangesteld.

H.J. de Kloe, juli 2026

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 16-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2026:3354

Zaaknummer: 348260 FTRK 147/26

Rechters: S.J.S. Groeneveld-Koekkoek

Advocaten: A.C. Blankestijn

Wetsartikelen: 6 lid 3 Fw en 6:127 BW

RECHTSPRAAK

Wevers q.q./Bestuurders zorgonderneming

De rechtbank houdt de bestuurders van een zorgonderneming aansprakelijk voor het faillissementstekort, nu de administratie- en publicatieplicht zijn geschonden. Tevens legt de rechter de bestuurders een bestuursverbod op van vijf jaar. Toezichthouders hebben na een rechtmatigheidsonderzoek geconcludeerd dat er ernstige onvolkomenheden zijn in ingediende declaraties en dat voor een fors bedrag onterecht is gedeclareerd. De Zorgregio, een samenwerkingsverband van gemeenten, heeft het zorgcontract met de zorgonderneming ontbonden. De rechtbank oordeelt dat de administratie- en deponeringsplicht zijn geschonden. De bestuurders weten het bewijsvermoeden dat daarmee geldt op grond van artikel 2:248 lid 2 BW niet te weerleggen. Het standpunt dat de ontbinding van de zorgovereenkomst door de Zorgregio een belangrijke oorzaak is van het faillissement die niet kan worden gekwalificeerd als kennelijk onbehoorlijk bestuur strandt, nu deze ontbinding haar oorzaak vindt in de gebrekkige administratie van de zorgonderneming.

Feiten en vordering

Gefailleerde leverde tot zijn faillissement zorgverlening op grond van de Jeugdwet en de Wet maatschappelijke ondersteuning (Wmo). De zorg werd verleend in opdracht van meerdere gemeentes. Acht van deze gemeentes vormden een samenwerkingsverband onder de naam 'Zorgregio Midden-IJssel/Oost Veluwe' ('de Zorgregio') en vormde een belangrijke opdrachtgever voor gefailleerde.

Begin 2024 voerden toezichthouders van de Zorgregio een onderzoek uit naar de rechtmatigheid van de geleverde zorg door gefailleerde over de periode 2021 tot met 2023. Uit het rechtmatigheidsonderzoek is naar voren gekomen dat er structureel opvallende en naar de

mening van de toezichthouders ernstige onvolkomenheden bestaan bij de ingediende declaraties. Zo stelden de toezichthouders bijvoorbeeld vast dat gefailleerde in totaal 2.453 uren met een waarde van € 178.876 onrechtmatig heeft gedeclareerd. Op basis van de conclusies uit het rechtmatigheidsonderzoek heeft de Zorgregio op 18 juni 2024 het zorgcontract met gefailleerde ontbonden. Op 26 augustus 2024 volgde het faillissement van gefailleerde.

De curator heeft onderzoek gedaan naar de administratie en constateerde dat niet was voldaan aan de administratie- en publicatieplicht. Om die reden stelt hij dat sprake was van kennelijk onbehoorlijk bestuur en stelt hij de bestuurders aansprakelijk voor het faillissementstekort.

Beoordeling

De rechtbank gaat in op de administratieplicht van artikel 2:10 BW. Daarbij speelt mee dat de Zorgregio specifieke afspraken heeft gemaakt met gefailleerde over de (zorg)administratie ter verantwoording van de door gefailleerde gedeclareerde zorg die werd gefinancierd met gemeenschapsgeld.

De rechtbank oordeelt dat de administratie niet werd bijgehouden op een transparante wijze, bijvoorbeeld volgens een vaste werkinstructie. De rechten en verplichtingen van gefailleerde konden pas worden gekend en op juistheid worden gecontroleerd na onderzoek van privacygevoelige zorgrapportages. De rechtbank acht dit niet verenigbaar met het vereiste dat uit de boeken de rechten en verplichtingen van de rechtspersoon te allen tijde kenbaar moeten zijn. Aldus was niet voldaan aan het vereiste van artikel 2:10 BW. Daarnaast was de jaarrekening 2022 niet gedeponereerd, zodat ook artikel 2:394 BW was geschonden. De schending van de artikelen 2:10 en 2:394 BW activeren het bewijsregime van artikel 2:248 lid 2 BW: onbehoorlijke taakvervulling staat vast en causaal verband met het faillissement wordt vermoed.

Het verweer van bestuurders dat niet zij maar juist de Zorgregio het faillissement veroorzaakte ten gevolge van de ontbinding van het zorgcontract, strandt; het waren immers juist de administratieve misstanden aan de zijde van gefailleerde die tot de ontbinding hebben geleid. Daarbij heeft de voorzieningenrechter al in een eerder kort geding geoordeeld dat de ontbinding in de betreffende situatie gerechtvaardigd was. Tegen de beslissing in kort geding zijn de bestuurders niet in hoger beroep opgekomen en evenmin hebben zij een bodemprocedure gestart.

De bestuurders worden hoofdelijk veroordeeld tot betaling van het faillissementstekort, met een voorschot van € 1 miljoen. Daarnaast legt de rechtbank de bestuurders een

bestuursverbod op van vijf jaar. Dit oordeel wordt mede gedragen door de aard van de onderneming: het ging om gemeenschapsgeld dat bestemd was voor zorgontvangers. Verder heeft de middellijk bestuurder direct na het faillissement haar werkzaamheden onder een gewijzigde (handels)naam in andere bedrijven voortgezet. Dat zij naar eigen zeggen inmiddels haar bestuurstaken heeft neergelegd, doet volgens de rechtbank niet af aan de noodzaak van een bestuursverbod.

K. Boschman, juli 2026

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 17-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2026:3457

Zaaknummer: C/08/340747 / HA ZA 25-393

Rechters: D.N.R. Wegerif

Advocaten: mr. M. Kauffmann en L.A.M. Stortelder

Wetsartikelen: 2:10 BW, 2:394 BW, 2:248 BW en 106a Fw

RECHTSPRAAK

Faillissement bestuurders vernietigd omdat verschuldigde bedragen w.o. voorschot boedeltekort op derdengeldrekening advocaat zijn gestort

De rechtbank Zeeland-West-Brabant heeft op verzoek van de curator in het faillissement van een bv het faillissement uitgesproken van de bestuurders van deze bv. De bestuurders zijn veroordeeld tot betaling van € 2.000.000 als voorschot op het vast te stellen boedeltekort. Omdat de bestuurders inmiddels betaling van deze vordering hebben gegarandeerd door storting van een bedrag op de derdengeldenrekening van hun advocaat, vernietigt het hof het faillissement.

Het hof oordeelt dat appellanten niet langer verkeren in de toestand van te hebben opgehouden te betalen, omdat via de derdengeldenrekening van hun advocaat alle opeisbare vorderingen worden of kunnen worden voldaan. Het faillissementsvonnis wordt vernietigd op de subsidiaire grondslag.

De primaire grondslag in deze uitspraak, namelijk dat appellanten niet verkeerde in de toestand dat zij hebben opgehouden te betalen en dat sprake was van misbruik van recht, faalt. Het hof stelt vast dat appellanten wel degelijk in de faillissementstoestand verkeerden, mede omdat zij twee luxe auto's, waarop executoriaal beslag rust, actief aan verhaal hebben onttrokken en inmiddels € 400.000 aan onbetaalde dwangsommen hebben verbeurd.

Ten aanzien van de subsidiaire grondslag garanderen appellanten inmiddels betaling van de vorderingen van de curator via de derdengeldenrekening van hun advocaat. Op die rekening staat een bedrag van € 2.730.000, bestemd voor vernietiging van de faillissementen op deze grondslag. Met de curator is een regeling getroffen die inhoudt dat na vernietiging de dwangsommen en het voorschot worden betaald, namelijk een totaalbedrag van € 2.610.878,38 plus lopende rente. Ter zitting bleek de totale vordering van de curator per 10 juni 2026 € 2.624.544,54 te bedragen, en het hof stelt vast dat op 4 mei 2026 al € 2.700.000 op de

derdengeldenrekening stond, waarmee de betalingsinstructie van de curator kan worden nagekomen.

Voor de kosten van de curator in de privéfaillissementen, vastgesteld op € 28.030,61 inclusief btw, is een aanvullend bedrag van € 30.000 gestort als zekerheid. Twee hypothecaire schuldeisers hebben ingestemd met vernietiging van de faillissementen onder voortzetting van hun lopende overeenkomsten. Een vordering van een derde partij wegens een verbouwingsgeschil kan eveneens uit het bedrag op de derdengeldenrekening worden voldaan, zodra een arbitraal vonnis daarover kracht van gewijsde heeft gekregen.

Voor de door de Belastingdienst ingediende vorderingen (in totaal ruim € 123.000) oordeelt het hof dat deze niet als opeisbare vordering gelden die voor vernietiging moet worden voldaan. Het betreft immers een voorlopige aanslag op basis van een foutieve aangifte waarvoor de Belastingdienst schriftelijk uitstel van betaling heeft verleend.

Op grond hiervan concludeert het hof dat alle opeisbare vorderingen worden of kunnen worden voldaan, dat de aanvragende curator instemt met vernietiging mits aan de betalingsinstructie wordt voldaan, en dat ook de curator in de privéfaillissementen positief staat tegenover vernietiging. Het hof vernietigt daarom het vonnis en wijst het oorspronkelijke faillissementsverzoek alsnog af.

C.M.A. Knoben, juli 2026

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 25-06-2026

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2026:1657

Zaaknummer: 200.368.536_01

Rechters: S.M.J. Korthuis-Becks, J.B. Smits en T. van der Valk

Advocaten: H.J. School, E. van der Kolk en G.J.P. Molkenboer

Wetsartikelen: 8 lid 1 Fw en 2:248 BW

RECHTSPRAAK

Ontslagen bestuurder/Stichting Nederlands Fotomuseum

De rechtbank oordeelt dat het ontslag van de bestuurder van Stichting Nederlands Fotomuseum ongegrond was, omdat de RvT de verwijten over sociaal onveilig leiderschap, gebrekkige informatievoorziening en een verstoorde arbeidsrelatie onvoldoende had onderbouwd en ernstig verwijtbaar heeft gehandeld. Aan de ontslagen bestuurder wordt een billijke vergoeding van € 400.000 bruto toegewezen. Ook wordt de stichting veroordeeld een rectificatie op de website te plaatsen en deze te sturen aan de hoofdredacteuren van de Volkskrant, NRC, het AD, de NOS en het ANP op straffe van een dwangsom van € 5.000 per dag.

Feiten

Verzoekster ('de Bestuurder') werkt sinds 15 november 2018 bij Stichting Nederlands Fotomuseum ('de Stichting') als directeur-bestuurder. In april/mei 2025 vernam de Bestuurder dat de Volkskrant bezig was met een onderzoek naar de werksfeer bij de Stichting. In september 2024 kreeg de raad van toezicht ('de RvT') signalen dat de Volkskrant bezig was met een artikel. Op initiatief van de RvT is vervolgens een cultuuronderzoek uitgevoerd door een extern onderzoeksbureau (Kroll). In mei 2025 ontving de Bestuurder een conceptartikel van de Volkskrant, waarin zij werd beschuldigd van narcisme, toxisch management en schrikbewind. Onder meer de RvT (samen met de personeelsvertegenwoordiging en het MT) stuurde een reactie aan de Volkskrant waarin zij hun steun aan de Bestuurder uitspraken.

Op 19 juni 2025 is de Bestuurder per direct geschorst door de RvT met als reden dat hij de vorige dag informatie uit de organisatie zou hebben ontvangen over het functioneren van de Bestuurder. De informatie werd niet gedeeld. De RvT kondigde aan een intern onderzoek te gaan starten, waarna de Bestuurder direct geen toegang meer had tot haar mailbox. De schorsing is per e-mail bevestigd waarbij de Bestuurder direct is uitgenodigd voor de RvT-vergadering van 18 juli 2025, waarin haar voorgenomen ontslag op de agenda stond. De RvT heeft na de schorsing direct de steun aan de Bestuurder bij de Volkskrant ingetrokken. Op

23 juni 2025 heeft de RvT de Bestuurder laten weten dat de RvT serieuze signalen had gekregen dat hij verschillende malen informatie had ontvangen, die mogelijk door de Bestuurder zou zijn beïnvloed waardoor de RvT zijn controlerende taak niet volledig of naar behoren kon uitvoeren. Op 3 juli 2025 heeft een hoorgesprek plaatsgevonden. Op 8 juli 2025 heeft de Bestuurder schriftelijk een aanvullende reactie gegeven en op 9 juli 2025 heeft zij gereageerd op de notulen. Op 9 en 10 juli 2025 heeft de Bestuurder gereageerd op aanvullende vragen.

Op 11 juli 2025 heeft de RvT de Bestuurder laten weten dat het voorgenomen ontslag in stand bleef. De Bestuurder ontving de conclusies van het onderzoek, een brief met daarin de redenen voor het voorgenomen ontslag en een agenda voor de vergadering. Op 18 juli 2025 is de Bestuurder tijdens de RvT-vergadering ontslagen als bestuurder. De arbeidsovereenkomst met de Bestuurder is per 1 oktober geëindigd. Na het ontslag van de Bestuurder heeft de RvT door extern onderzoeksbureau Unravelling een onderzoek laten uitvoeren naar de cultuur binnen de organisatie.

De Bestuurder verzoekt de rechtbank om een verklaring voor recht dat er geen redelijke grond was om de arbeidsovereenkomst op te zeggen, dan wel dat de opzegging het gevolg is van ernstig verwijtbaar handelen of nalaten van de RvT. De Bestuurder vraagt een billijke vergoeding en ook om de Stichting te veroordelen een rectificatie op de website te plaatsen en deze te sturen aan de hoofdredacteurs van de Volkskrant, NRC, het AD, de NOS en het ANP. De RvT vindt dat de verzoeken moeten worden afgewezen.

Oordeel

De rechtbank geeft de Bestuurder gelijk. De Stichting had geen redelijke grond om de arbeidsovereenkomst met de Bestuurder op te zeggen. De verwijten die de RvT in dit verband aan de Bestuurder maakt, zijn naar het oordeel van de rechter onterecht. Het is niet gebleken dat sprake was van sociale onveiligheid of een angstcultuur, veroorzaakt door de leiderschapsstijl van de Bestuurder. De rechter is met de Bestuurder van oordeel dat ook het onderzoek van Unravelling onvoldoende betrouwbaar is en geen deugdelijke onderbouwing oplevert voor de gestelde sociale onveiligheid door het leiderschap van de Bestuurder. Dit onderzoek is achteraf, na het ontslag van de Bestuurder, in opdracht van de RvT uitgevoerd. Bovendien staan in het rapport alleen meningen en ervaringen van de anonieme deelnemers. Niet is onderzocht of beoordeeld of de ervaringen feitelijk juist zijn.

Hiermee wil de rechter overigens niet afdoen aan de beleving van sommige (oud-)medewerkers over hun ervaringen met de Bestuurder. Er was sprake van directief leiderschap, dat mede gelet op de opdracht die de Bestuurder van de RvT had meegekregen,

niet bij alle medewerkers in goede aarde is gevallen. Maar als pas achteraf, nadat de Bestuurder al is ontslagen, met een onderzoek op de manier zoals dat hier is ingestoken, signalen over onvrede bij (oud-)medewerkers worden opgehaald, dan moeten de bevindingen wel kritisch worden beschouwd en in het juiste perspectief worden geplaatst. Dit heeft de RvT onvoldoende gedaan.

Evenmin heeft de Bestuurder de RvT onvoldoende of onjuist geïnformeerd over sociale onveiligheid en personeelsverloop, waardoor de RvT zijn toezichthoudende taak onvoldoende zou hebben kunnen uitoefenen. Daartoe heeft de RvT verschillende voorbeelden genoemd, maar deze voorbeelden zijn niet vast komen te staan. Er staat niet vast dat sprake is van een ernstig en duurzaam verstoorde relatie. De RvT heeft niet concreet gemaakt waaruit de verstoorde relatie verder precies zou bestaan. Hij heeft alleen een niet-ondertekende zeer algemene verklaring van het MT overgelegd, waarin staat dat het MT geen vertrouwen meer heeft in de Bestuurder.

De rechter vindt dat van de RvT verwacht had mogen worden dat hij meer had toegelicht en met stukken had onderbouwd waaruit de gestelde onwerkbaar situatie zou bestaan. Dat geldt ook voor de gestelde vertrouwensbreuk met 'andere belangrijke sleutelpersonen'. De RvT heeft niet toegelicht om wie het gaat en waaruit de onwerkbaar relatie blijkt. Voor zover er kritiek was op het leiderschap van de Bestuurder, de wijze waarop de RvT geïnformeerd werd of sprake was van een verstoring in de werkrelatie, dan was dat in de gegeven omstandigheden nog geen reden voor ontslag. De RvT, die de Bestuurder hier al die jaren niet op heeft aangesproken of vragen heeft gesteld, kan dan niet ineens grijpen naar zo'n zware sanctie.

De rechter kent een billijke vergoeding van € 400.000 bruto toe. De rechter gaat ervan uit dat de arbeidsovereenkomst nog minimaal twee jaar zou hebben voortgeduurd. De rechter houdt ook rekening met de omstandigheid dat de Bestuurder heeft verklaard dat zij sinds haar ontslag geen vergelijkbare positie met een vergelijkbaar inkomen heeft kunnen verwerven en ook niet verwacht dat dit binnen afzienbare tijd zal lukken, waarbij haar verdere carrière door alle negatieve publiciteit is geruïneerd. De rechter neemt ook de mate van het ernstig verwijtbaar handelen van de Stichting in aanmerking. De RvT heeft zeer ernstig verwijtbaar gehandeld rondom de schorsing, de onderzoeken en het ontslag en heeft steeds veel te weinig oog gehad voor de belangen van de Bestuurder. De RvT heeft overigens ook na het ontslag nog een aantal beschadigende acties ondernomen, waarbij onvoldoende rekening werd gehouden met de gerechtvaardigde belangen van de Bestuurder. De verzochte rectificatie wordt ook grotendeels toegewezen.

Redactie, juli 2026

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 29-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:7443

Zaaknummer: 711202 HA RK 25-1185

Rechters: C.J. Frikkee

Advocaten: M. Hurks en H.B. Dekker

Wetsartikelen: 7:669 lid 3 sub g BW, 7:669 lid 3 sub h BW, 7:671 BW en 7:682 lid 3 BW

RECHTSPRAAK

Geen bestuurdersaansprakelijkheid jegens werknemer na turboliquidatie

Turboliquidatie van de vennootschap tijdens de loonvorderingsprocedure van haar werknemer leidt niet tot bestuurdersaansprakelijkheid voor schade die de werknemer lijdt nu zijn toegewezen loonvordering niet kan worden voldaan. De vordering van de werknemer wordt afgewezen.

Feiten

Eiser ('de Werknemer') is per 14 april 2022 in dienst getreden bij gedaagde ('de Werkgeefster'). Op 31 maart 2024 heeft de Werknemer deze arbeidsovereenkomst opgezegd. In oktober 2024 heeft de Werknemer een loonvordering aangebracht tegen de Werkgeefster betreffende het niet betaalde loon over de laatste maand van het dienstverband. Op 11 december 2024 is de Werkgeefster door middel van een turboliquidatie opgeheven wegens gebrek aan baten. Op 31 december 2024 is vonnis gewezen. Bij (herstel)vonniss van 5 februari 2025 is de Werkgeefster veroordeeld tot betaling van achterstallig loon en de proceskosten. Bij brief van 20 juni 2025 heeft de Werknemer de bestuurder van de Werkgeefster ('de Bestuurder') aansprakelijk gesteld voor het niet nakomen van de verplichtingen van de Werkgeefster aan de Werknemer. De Werknemer vordert schadevergoeding van de Bestuurder op grond van onbehoorlijk bestuur.

Oordeel

De kantonrechter oordeelt als volgt. Het verweer van de Bestuurder dat de Werknemer geen rechten kan ontleen aan het vonnis van 31 december 2024 en het herstellvonnis van 5 februari 2025 omdat deze zijn gewezen tegen een niet bestaande vennootschap faalt. Het vonnis is gewezen op tegenspraak, en bericht van het besluit de vennootschap te liquideren bereikte de rechtbank pas nadat de kantonrechter op de rolzitting van 11 december 2024 had bepaald vonnis te wijzen, waardoor schorsing niet meer mogelijk was.

De Bestuurder is niet aansprakelijk op grond van de Beklamel-norm, het aangaan van een verplichting namens de vennootschap in de wetenschap dat die verplichting niet nagekomen zou kunnen worden. Vast staat dat de Werkgeefster doorgaans loon heeft betaald, en dat de vordering van de Werknemer tegen de Werkgeefster alleen ziet op de afwikkeling van het einde van de arbeidsovereenkomst. Daarom kan niet worden aangenomen dat de Bestuurder bij het aangaan van de arbeidsovereenkomst wist dat de Werkgeefster haar verplichtingen bij het einde daarvan niet zou nakomen.

Ook blijkt niet dat het niet nakomen van de betalingsverplichting aan de Werknemer het gevolg is van betalingsonwil van de Bestuurder of dat middelen aan de Werkgeefster zijn onttrokken met het oogmerk de Werknemer als crediteur te benadelen, nu de Werknemer niet heeft onderbouwd waarom daarvan sprake zou zijn.

Tevens faalt het betoog van de Werknemer dat de Bestuurder ten onrechte zou zijn overgegaan tot turboliquidatie van de Werkgeefster en dit een onrechtmatige daad oplevert. Het enkele feit dat de vennootschap als gevolg van de turboliquidatie haar betalingsverplichting niet kan voldoen is onvoldoende voor het aannemen van bestuurdersaansprakelijkheid. Een turboliquidatie mag worden uitgevoerd als er geen baten meer in de onderneming zitten, en de Bestuurder heeft gemotiveerd toegelicht dat dit het geval was. De Werknemer faalt in de stelplicht en bewijslast dat dit onjuist is. De stelling van de Werknemer dat het niet betalen van loon in de wetenschap dat er een loonprocedure loopt, kwalificeert als persoonlijk ernstig verwijt aan de Bestuurder, treft geen doel nu dit niet het toepasselijke criterium is. Daarom moet worden aangenomen dat aan de voorwaarden voor turboliquidatie is voldaan. De kantonrechter wijst de vordering van de Werknemer af. De Werknemer wordt in de proceskosten veroordeeld.

Redactie, juli 2026

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 03-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:3435

Zaaknummer: 11860836

Rechters: R.M. Berendsen

Advocaten: J.R. Versluis, I.M.C.A. Reinders Folmer en mr. P.G.B. Eradus

Wetsartikelen: 2:19 lid 4 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Ontslagen bestuurder/Delco Europe B.V.

Een statutair bestuurder is terecht op staande voet ontslagen vanwege onder meer het overboeken van forse geldbedragen van de vennootschap naar zijn privérekening. Dit handelen kan de bestuurder, ondanks de medische stoornis (gokverslaving), ernstig worden verweten. Bestuurder wordt op grond van onrechtmatige daad veroordeeld tot betaling aan de vennootschap van € 800.000.

Feiten

Verzoeker, tevens verweerder in een tegenverzoek, ('de Bestuurder') is op 13 juli 2015 in dienst getreden bij Delco Europe B.V. ('Delco'). Hij was laatstelijk werkzaam als managing director voor 40 uur per week. Bij brief van 11 april 2025 is de Bestuurder opgeroepen voor een algemene vergadering van aandeelhouders ('ava'), met als agendapunt zijn ontslag als bestuurder van Delco. Op 18 april 2025 ontving de Bestuurder een schriftelijke toelichting op het voorgenomen ontslagbesluit. Hierin schrijft Delco onder meer dat bij de Bestuurder sprake is van werkweigering/afwezigheid zonder bereikbaar te zijn en dat sprake is van een onveilige werksfeer, omdat de Bestuurder uiterst negatief is op de werkvloer. Ook zou hij een fors aantal banktransacties hebben verricht waarbij hij gelden vanaf de bankrekening van Delco heeft overgemaakt naar zijn privérekening. De Bestuurder is in de brief van 18 april 2025 vrijgesteld van werk.

Op 28 april 2025 heeft Delco de Bestuurder op staande voet ontslagen, vanwege kort gezegd (1) het beperkt, slecht of niet beschikbaar zijn, (2) het creëren van een onveilige werkomgeving, (3) de banktransacties naar zijn privérekening en (4) verschillende administratieve onregelmatigheden. Nadien is gebleken dat de Bestuurder met een gokverslaving kampt. De Bestuurder verzoekt primair vernietiging van het ontslag op staande voet en subsidiair toekenning van vergoedingen. Delco verzoekt toekenning van een schadevergoeding op grond van artikel 6:162 BW.

Oordeel

De rechtbank oordeelt als volgt.

Opzegverbod tijdens ziekte

De Bestuurder beroept zich op het opzegverbod wegens ziekte, gelet op zijn gokverslaving. De rechtbank overweegt in dit kader dat in de rechtspraak is aanvaard dat het opzegverbod tijdens ziekte niet van toepassing is ten aanzien van een bestuurder, als de ziekte een aanvang heeft genomen nadat de bestuurder de uitnodiging heeft ontvangen voor de ava waarbij het ontslag van die bestuurder als onderwerp is aangekondigd. Dat laatste is in dit geval aan de orde. Delco heeft de Bestuurder op 11 april 2025 uitgenodigd voor de ava, terwijl zij eerst op 26 april 2025 van de ziekte van de Bestuurder op de hoogte is gebracht. Dat Delco hiervan eerder op de hoogte was, is niet gebleken. Aldus houdt het ontslag geen verband met de ziekte (gokverslaving) van de Bestuurder.

Onmogelijkheid vernietiging arbeidsrechtelijk ontslag

De Bestuurder kan naar het oordeel van de rechtbank geen vernietiging vragen van het arbeidsrechtelijk ontslag op staande voet. Die mogelijkheid bestaat niet voor een werknemer die ook bestuurder is van een bv, zoals de Bestuurder is. Vernietiging van een opzegging op grond van artikel 7:681 lid 1 sub a BW kan alleen worden verzocht als de werkgever heeft opgezegd in strijd met artikel 7:671 BW. In geval van een bestuurder kan de werkgever echter op grond van voornoemd artikel de arbeidsovereenkomst rechtsgeldig opzeggen zonder dat daarvoor instemming van die bestuurder is vereist. De opzegging door de werkgever van een arbeidsovereenkomst met een bestuurder kan dan ook niet in strijd zijn met artikel 7:671 BW. Het voorgaande volgt ook uit artikel 2:244 lid 3 BW. Voornoemd artikel staat overigens niet in de weg aan de nietigheid of vernietiging van een vennootschapsrechtelijk ontslag(besluit). Dat is echter niet verzocht. Het primaire verzoek van de Bestuurder wordt afgewezen.

Vergoedingen

Subsidiair verzoekt de Bestuurder toekenning van de transitievergoeding en een vergoeding wegens onregelmatige opzegging. Hij legt aan zijn verzoeken ten grondslag dat hij ten onrechte op staande voet is ontslagen. Hierin volgt de rechtbank de Bestuurder niet. Wat er van de overige redenen ook zij, de overboekingen naar zijn privérekening leveren naar het oordeel van de kantonrechter een dringende reden op. Vast staat dat het in ieder geval gaat om een bedrag van meer dan € 700.000 over de periode 2019 tot en met 2025. Gelet op de omvang van de overboekingen, het tijdsverloop en het feit dat de Bestuurder getracht heeft de overboekingen verborgen te houden voor Delco door de boekhouding te manipuleren, neemt de rechtbank tot uitgangspunt dat sprake is geweest van opzet als bedoeld in artikel 7:661 BW. Dat er bij de Bestuurder al langere tijd sprake is geweest van een ernstige vorm van

gokverslaving impliceert niet dat hij niet in staat zou zijn geweest om zijn wil met betrekking tot het gokken en, meer specifiek, het (om in het gokken te kunnen voorzien) overboeken van de gelden van de rekeningen van Delco naar zijn privérekening en het in verband daarmee manipuleren van de boekhouding, in vrijheid te bepalen. De rechtbank oordeelt dat het ontslag op staande voet rechtsgeldig is. Er is sprake van ernstig verwijtbaar handelen zijdens de Bestuurder, waardoor hij geen recht heeft op de verzochte vergoedingen.

Onrechtmatige daad

Delco verzoekt veroordeling van de Bestuurder tot betaling van een bedrag van € 800.000. De rechtbank oordeelt als volgt. Dat er bij de Bestuurder de afgelopen jaren sprake is geweest van een ernstige vorm van gokverslaving impliceert zoals gezegd niet, althans niet zonder meer, dat hij niet in staat zou zijn geweest om zijn wil in vrijheid te bepalen. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen en nu het onrechtmatig handelen voor het overige niet wordt betwist, wordt het verzochte bedrag van € 800.000 toegewezen.

Redactie, juli 2026

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 21-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2026:3431

Zaaknummer: C/05/460305

Rechters: W. van der Boon

Advocaten: N. van Mook, B.M.C. Stenden en D.J. de Koning

Wetsartikelen: 6:162 BW, 7:671 BW, 7:677 BW, 7:678 BW, 7:681 BW en 2:244 lid 3 BW

RECHTSPRAAK

Vertegenwoordiging maatschap

Volgens het hof heeft erflater bij het aangaan van een vaststellingsovereenkomst niet zichzelf maar een maatschap aan de vaststellingsovereenkomst gebonden.

In deze zaak ligt de vraag voor of alleen de erflater (stelling curator) dan wel de maatschap (stelling appellant) aan een door erflater gesloten vaststellingsovereenkomst gebonden is. Als alleen erflater aan de vaststellingsovereenkomst is gebonden, behoort tot de nalatenschap van erflater de schuld van € 17.000. Als erflater de maatschap heeft gebonden, is de nalatenschap tot een bedrag van € 8.500 gebonden. Volgens het hof is aan alle vereisten voor zaakwaarneming voldaan. Rechtsgevolg is dat de maatschap is gebonden aan de vaststellingsovereenkomst en dat daarmee erflater en de andere vennoot voor gelijke delen aansprakelijk zijn voor de schuld. Dit betekent dat, zoals door de curator subsidiair gevorderd, de curator een vordering op de nalatenschap van erflater heeft van € 8.500.

Redactie, juli 2026

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 19-05-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:3220

Zaaknummer: 200.356.319/01

Rechters: M. Aksu, A.A.J. Smelt en T.K. Lekkerkerker

Advocaten: L.C. van der Veer en A.M. Worst

Wetsartikelen: 3:61 BW, 3:69 BW, 7A:1681 BW en 6:198 BW

RECHTSPRAAK

Enquête FNV; afwijzing verzoek onmiddellijke voorzieningen; geen uitspraak over bevoegdheid verzoeker

Het ledenparlement van FNV verzoekt de OK onmiddellijke voorzieningen te treffen. Het betreft een lopende enquêteprocedure waarin de OK een onderzoek heeft bevolen. De OK toetst het verzoek aan de vereisten van artikel 2:349a BW en wijst het verzoek af. De OK komt niet toe aan de beoordeling of het ledenparlement (nog) bevoegd is een verzoek ex artikel 2:349a BW in te dienen.

Inleiding

In eerdere beschikkingen heeft de OK een onderzoek bevolen naar het beleid en de gang van zaken van FNV en bij wijze van onmiddellijke voorzieningen twee OK-functionarissen benoemd tot leden van de raad van toezicht van FNV met gezamenlijk een beslissende stem. Aan deze beschikkingen ligt een geschil tussen de verschillende gremia van FNV ten grondslag over de governance en de wijze waarop de diverse organen met elkaar zouden moeten omgaan.

In een volgende beschikking bepaalt de OK bij wijze van onmiddellijke voorziening dat de OK-functionarissen eenmalig bevoegd zijn een besluit te nemen tot wijziging van de statuten van FNV en bevoegd zijn de akte van statutenwijziging te doen verlijden. Kort na de datum van de beschikking wordt de akte van statutenwijziging verleden. De statutenwijziging is een resultante van gesprekken die de OK-functionarissen met alle betrokkenen hebben gevoerd. De nieuwe statuten zijn opgesteld in overleg met de diverse gremia binnen FNV. Alleen het ledenparlement heeft in meerderheid tegen de statutenwijziging gestemd. Als gevolg van de statutenwijziging is de naam van het ledenparlement gewijzigd in bondsraad.

Het ledenparlement van FNV is het niet eens met laatstgenoemde beschikking van de OK en wenst cassatieadvies in te winnen en, bij een positief advies, cassatieberoep in te stellen. Het interim-bestuur van FNV weigert desgevraagd de kosten van een cassatieadvies en een eventueel cassatieberoep te voldoen. Het interim-bestuur heeft daarbij de verschillende

belangen van zowel FNV als het ledenparlement in zijn afweging meegenomen. Deze afweging resulteert in de conclusie dat FNV het meest gebaat is bij beëindiging van de onrust en onzekerheid die de enquêteprocedure voor FNV en alle betrokkenen meebrengt.

Verzoek onmiddellijke voorzieningen

Het ledenparlement vraagt de OK onmiddellijke voorzieningen te treffen die ertoe strekken dat het interim-bestuur van FNV aan het ledenparlement budget beschikbaar stelt voor het inwinnen van cassatieadvies en het eventueel instellen van cassatieberoep. Volgens het ledenparlement ontzegt het interim-bestuur met zijn weigering de toegang tot de rechter.

FNV en alle betrokkenen concluderen tot niet-ontvankelijkheid van het ledenparlement dan wel tot afwijzing van diens verzoek.

Overwegingen OK

Het is, aldus de OK, niet aan de OK om te beslissen of het ledenparlement cassatieberoep mag instellen. De OK zal zich ook niet uitlaten over de vraag of een cassatieberoep al dan niet zinvol is. De OK beantwoordt in deze procedure uitsluitend de vraag of de door het ledenparlement verzochte onmiddellijke voorzieningen kunnen worden toegewezen. Toetsing vindt plaats aan artikel 2:349a lid 2 BW. Volgens vaste rechtspraak kan de OK iedere voorziening van voorlopige aard treffen, mits met het oog op de gevolgen ervan een billijke afweging van de belangen van partijen heeft plaatsgevonden en de noodzaak van deze voorziening voldoende is gebleken (vgl. HR 11 juli 2014, ECLI:NL:HR:2014:1652, Novero).

De OK concludeert dat er geen noodzaak bestaat om de verzochte onmiddellijke voorziening te treffen. Daarbij is van belang dat er geen wettelijke of statutaire regel bestaat die (het interim-bestuur van) FNV verplicht het ledenparlement financieel bij te staan bij het instellen van cassatieberoep. Het interim-bestuur heeft de vereiste billijke afweging gemaakt. Volgens de OK is deze afweging goed te volgen en de OK acht de beslissing van het interim-bestuur ook niet kennelijk onjuist of in strijd met artikel 2:8 BW. De verzochte onmiddellijke voorziening is ook niet vereist in verband met de toestand van de rechtspersoon of in het belang van het onderzoek.

Op basis van voorgaande overwegingen acht de OK het niet nodig te onderzoeken of het ledenparlement (nog) bevoegd is het onderhavige verzoek in te dienen.

A.M. Dumoulin-Siemens, juli 2026

Instantie: Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 19-03-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:743

Zaaknummer: 200.354.715/03 OK

Rechters: A.W.H. Vink, A.P. Wessels, E. Loesberg, G. Boon en S. ten Have

Advocaten: O.J.W. Schotel, R.J. Laméris, S.M. Marges, J.D.A. Domela Nieuwenhuis, M.W. Josephus Jitta, D. Schwartz, mr. dr. L.C.J. Sprengers, S.C.M. van Thiel, M. Holtzer en S.E. Harenberg

Wetsartikelen: 2:349a BW

RECHTSPRAAK

Direct en indirect bestuurder van Financiële Participaties Amsterdam N.V./Bank Degroof Petercam N.V.

In dit arrest oordeelt de Hoge Raad dat het hof zijn oordeel over bestuurdersaansprakelijkheid onvoldoende heeft gemotiveerd. Het hof had geoordeeld dat de indirect bestuurder persoonlijk aansprakelijk was omdat hij onvoldoende rekening heeft gehouden met de belangen van een belangrijke schuldeiser en deze onvoldoende heeft geïnformeerd tijdens de afwikkeling van de vennootschap. De Hoge Raad oordeelt echter dat het hof onvoldoende onderscheid heeft gemaakt tussen de verschillende vennootschappen en onvoldoende heeft gemotiveerd waarom de bestuurder persoonlijk een ernstig verwijt kon worden gemaakt. Daarom vernietigt de Hoge Raad het arrest en verwijst hij de zaak naar het hof Den Haag.

Partijen

Deze zaak betreft een geschil tussen Energieweg 1 en 2 Holding B.V. ('Energieweg') en haar bestuurder [eiser 2] enerzijds en Bank Degroof Petercam N.V. ('Bank Degroof') anderzijds. Energieweg was bestuurder van Financiële Participaties Amsterdam N.V. ('FPA'). Bank Degroof had in 2007 aan FPA een krediet verstrekt. Nadat FPA haar betalingsverplichtingen niet meer nakwam, bleef de lening onbetaald. Bank Degroof stelde vervolgens niet alleen FPA, maar ook de indirect bestuurder [eiser 2] persoonlijk aansprakelijk voor de geleden schade.

Feiten en omstandigheden

FPA verkeerde al geruime tijd in financiële moeilijkheden. In 2013 liet de vennootschap aan Bank Degroof weten dat zij insolvent was en niet in staat was de lening terug te betalen. In 2015 besloten de aandeelhouders daarom de onderneming af te wikkelen en uiteindelijk te liquideren of slapend voort te laten bestaan.

Binnen de concernstructuur van FPA speelde ook de indirecte dochtervennootschap Weaver B.V. ('Weaver') een belangrijke rol. Weaver was verwickeld geraakt in een procedure met Alstonville Properties B.V. ('Alstonville'), waarna zowel Weaver als [eiser 2] aansprakelijk werden gehouden voor schade die Alstonville had geleden. Vervolgens stelde Weaver haar voormalige advocatenkantoor aansprakelijk wegens onjuist juridisch advies. Deze procedure eindigde uiteindelijk in een schikking.

De opbrengst van deze schikking werd grotendeels gebruikt om de schuld van Weaver aan Alstonville te voldoen en om haar procesfinancier terug te betalen. Voor Bank Degroof bleef daardoor geen opbrengst beschikbaar, terwijl haar vordering op FPA onbetaald bleef.

Bank Degroof stelde dat [eiser 2] als indirect bestuurder onrechtmatig had gehandeld doordat hij haar niet tijdig had geïnformeerd over de procedures en de mogelijke opbrengsten daarvan. Bovendien zou hij uitsluitend hebben gehandeld in zijn eigen belang en onvoldoende rekening hebben gehouden met de belangen van Bank Degroof als belangrijke schuldeiser.

De rechtbank wees deze vorderingen af. Het hof kwam echter tot het tegenovergestelde oordeel en achtte de bestuurder persoonlijk aansprakelijk.

Cassatiemiddel

Het cassatiemiddel bestaat uit meerdere onderdelen. Het cassatiemiddel richt zich tegen het oordeel van het hof dat [eiser 2] persoonlijk een ernstig verwijt kan worden gemaakt. Volgens het cassatiemiddel heeft het hof ten onrechte geoordeeld dat [eiser 2] Bank Degroof had moeten informeren over de procedure van Weaver tegen het advocatenkantoor en de daaropvolgende schikking. Daarnaast wordt geklaagd dat het hof onvoldoende onderscheid heeft gemaakt tussen FPA en indirecte dochtervennootschap Weaver door beide vennootschappen als één 'FPA-structuur' te behandelen. Verder wordt aangevoerd dat het hof ten onrechte betekenis heeft toegekend aan de beperkte betaalautonomie van [eiser 2] na het besluit tot afwikkeling van FPA, aan de kwijtschelding van de aan FPA verstrekte leningen en aan de wijze waarop de opbrengst van de schikking met het advocatenkantoor is besteed.

Beoordeling Hoge Raad

De Hoge Raad stelt bij de beoordeling van het cassatiemiddel voorop dat voor persoonlijke aansprakelijkheid van een bestuurder een hoge drempel geldt. Alleen wanneer de bestuurder een persoonlijk ernstig verwijt kan worden gemaakt, kan hij naast de vennootschap aansprakelijk zijn.

Volgens het hof had [eiser 2] onvoldoende openheid van zaken gegeven aan Bank Degroof en

had hij de bank moeten informeren over de procedure van Weaver tegen het advocatenkantoor en de uiteindelijke schikking. Ook meende het hof dat [eiser 2] ervoor had gezorgd dat de bank haar vordering uiteindelijk niet meer kon verhalen. De Hoge Raad acht deze motivering echter onvoldoende. Een belangrijk uitgangspunt is dat Bank Degroof uitsluitend schuldeiser was van FPA en niet van indirecte dochtervennootschap Weaver. Het hof heeft niet vastgesteld dat Weaver verplicht was de opbrengst van haar schikking beschikbaar te stellen aan FPA of aan Bank Degroof. Evenmin heeft het hof vastgesteld dat Weaver haar eigen schuldeisers meer heeft betaald dan waarop zij recht hadden.

Daarom is volgens de Hoge Raad onvoldoende gemotiveerd waarom [eiser 2] verplicht zou zijn geweest Bank Degroof te informeren over procedures die zich op het niveau van Weaver afspeelden. Ook is onvoldoende gemotiveerd waarom [eiser 2] een persoonlijk ernstig verwijt kan worden gemaakt van het niet informeren van Bank Degroof.

Daarnaast heeft het hof volgens de Hoge Raad onvoldoende onderscheid gemaakt tussen FPA en Weaver. Het hof sprak meerdere malen over de 'FPA-structuur' alsof beide vennootschappen als één geheel moesten worden beschouwd. Dat is volgens de Hoge Raad onjuist of in ieder geval onvoldoende gemotiveerd.

Ook de overweging van het hof dat [eiser 2] een beperkte betaalautonomie had nadat FPA tot afwikkeling had besloten, vindt de Hoge Raad onbegrijpelijk. Het hof heeft immers niet vastgesteld dat FPA na dat besluit nog betalingen heeft verricht waardoor Bank Degroof werd benadeeld.

Verder acht de Hoge Raad onvoldoende gemotiveerd dat de opbrengst van de schikking in de procedure met het advocatenkantoor zou zijn gebruikt om uitsluitend de persoonlijke aansprakelijkheid van [eiser 2] af te wenden. De opbrengst werd immers gebruikt om schulden van Weaver te voldoen, waardoor ook de hoofdelijke aansprakelijkheid van [eiser 2] verviel. Dat maakt nog niet zonder meer dat sprake is van persoonlijk verwijtbaar handelen.

De Hoge Raad oordeelt dat het hof zijn beslissing onvoldoende heeft gemotiveerd en daarmee onvoldoende heeft onderbouwd dat [eiser 2] persoonlijk een ernstig verwijt kan worden gemaakt. Daarom vernietigt de Hoge Raad het arrest van het gerechtshof Amsterdam en verwijst hij de zaak naar het gerechtshof Den Haag voor verdere behandeling.

A. Schulz, juli 2026

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-06-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:912

Zaaknummer: 25/00053

Rechters: M.J. Kroeze, H.M. Wattendorff, S.J. Schaafsma, G.C. Makkink en K. Teuben

Advocaten: E.J.H. Zandbergen, J. van Weerden, A. Stortelder en B.T.M. van der Wiel

Wetsartikelen: 6:162 BW